

der for Landdistrikternes Vedkommende overlades Sogneraadene en noget større Myndighed i dette Punkt; de vilde da vel vide at skjelne imellem, hvor Veiene ere af en saadan Betydning for den offentlige Færdsel, at det ikke kan anses tilstedeligt at indrømme en saadan Grænsningsret, og hvor Veiene ere saaledes, at det kan lade sig gjøre at indrømme en saadan Ret, uden at det medfører nogen Alespe. Jeg vilde anse det for heldigt, om Lovforslaget paa sin videre Gang gennem Thinget kunde faae en saadan Tilføjning. Hvad angaar de efter min Mening for milde Bestemmelser for de uindhegnede Veies Vedkommende, da hører jeg ingenlunde til dem, der forlange, at enhver Lodsseier skulde hegne Veien fra sin Mark, eller at de strengeste Bestemmelser skulde gjøres gjældende lige overfor den Lodsseier, gennem hvis Mark der gaar en offentlig Vet. Det vilde være at træffe altfor generende Bestemmelser, men det vilde dog ikke være ufornuddent at træffe en saadan Bestemmelse som den, der blev fremævet, navnlig af den sidste ærede Taler (Steenstrup), saa at det under ingen Omstændigheder tillades at lade løse Tyre gaa paa Veien, Noget, som ikke blot kan medføre Alesper, men endogsaa være forbundet med virkelig Fare for de Veifarende, og jeg vil i det Hele sige, hvad jeg glemt for at bemærke, at Tilladelsen til i visse Tilfælde at dræbe Kreaturer paa ingen Maade maatte indrømmes, indtagen hvor der virkelig kunde være Fare forbundet med deres Løsgaaen. Dette gjælder ogsaa imidlertid ikke blot Tyre, men ogsaa Orner, som jo ogsaa ere meget farlige Dyr. Ikke blot for Mennesker, men ogsaa for andre Dyr. Hvad Bestemmelserne om Synsmændene angaar, da forekommer det mig, at man meget godt for Landdistrikternes Vedkommende kunde overlade de Forretninger, her er Tale om, til Synsmændene. Man faar efterhaanden i Kommunerne saa mange Arter af Bestillingsmænd, at det næsten er vanskeligt at finde Nede i, hvor de forskjellige Bestillinger

høre hen, og de her omhandlede Forretninger ere jo dog af den Slags, som forekomme temmelig sjældent. Jeg tror, jeg kan sige, at i 99 af 100 Tilfælde, hvor den Enes Kreaturer ere gaaede Naboen for nær, vide Naboerne at afgjøre Sagen i Mindelighed, og det var heller ikke godt, om det var anderledes. Man tyer kun til Rettens Hjælp, naar man staar lige over for en virkelig Chikanos og gjensidig Nabo, som man ikke med det Gode kan komme til Rette med, og jeg tror derfor, som sagt, at man godt kunde henlægge disse Forretninger under Synsmændene, saaledes som vi nu have dem i Genhold til Hegnsloven af 1869.

Thorup: Da det, jeg vilde sige, tildeels er udtalt af de to ærede Medlemmer for Betle Amts 6te Valgkreds (Naben) og for Odense Amts 3die Valgkreds (M. Andersen), skal jeg fatte mig meget kort. Det var navnlig med Hensyn til § 11, jeg vilde have udtalt mig, thi mange af denne Paragrafs Bestemmelser ville vistnok i visse Tilfælde blive meget strenge, men da jeg, som sagt, væsentligt kan henholde mig til, hvad der allerede er sagt, skal jeg ikke opholde mig videre derved. — Jeg skal derfor kun tillade mig nogle Bemærkninger med Hensyn til Lovforslagets Affattelse og jeg støder da først paa § 3. Der staar i Slutningen af Paragrafens 2det Stykke: „Husdyr, der føres hindne eller under Bevogtning, kunne dog ikke optages paa et privat Vet, med mindre det ved Opflag eller paa anden Maade er tilkjendegivet, at Veien er privat“; men naar Saadant ved Opflag er tilkjendegivet, bliver det et Spørgsmaal, hvorvidt man kan optage dem, som komme kjørende med Heste og Vogn eller ridende; skal man lade dem fare, eller skal man ogsaa kunne standse Heste og Vogn, eller hvorledes skal man ellers opfatte denne Bestemmelse? I første Stykke staar: „Tager Noget egenmægtig de optagne Dyr tilbage, anses han med Bøder“; men ved slige Leiligheder kan man forudsætte, at man slet